

עבודת הצדקה

קצת על וועדי הצדקה

בעת האחרונה הציצו וגם פרחו לנגד עינינו מספר "ארגוני צדקה" מיוחצני"ם, שמשקיעים הון רב כדי לשכנע אותנו - הציבור, כמה הם רוצים לעזור לנו בנתינת הצדקה שלנו. ומציעים לנו קיצורי דרך איך להגיע אל העניים האמיתיים.

יש הסומכים עליהם בעצימת עיניים וסבורים שדרכם יוכלו לקיים כמה מצוות דרבנן הקשורות בצדקה בהידור רב, אף יותר מאשר יקיימו את המצווה בעניים בני משפחה, שכנים או מכרים המשוועים לעזרה.

וכמו ביצר הרע דעבודה זרה, בלי כל הגיון מתעקשים להתעלם מעניים הסמוכים אליהם ומעדיפים לסור אחרי פרסומים, עלונים צבעוניים וכל מיני צלצולים. הכל מתוך אמונה תמימה ותיקוה שהכסף יגיע ליעדו. ועל כגון זה אמרו בגמרא: הכשילם בבני אדם שאינם מהוגנים כדי שלא יקבלו שכר.

אומנם בזמן האחרון ישנה היפכחות וכלל הציבור מבין ונזהר זהירות יתירה מ"וועדי הצדקה" גם כשנזקקים להם.

ניתן לומר כי הציבור האשכנזי ב"ה על כל גוונים, קלט את הסיפור כבר לפני 3 או 4 שנים. וכיום כמעט ואין בנמצא, משפחה אשכנזית מקהילה מסודרת שתיתן למרוח ברחובות קריה, את תמונת יקירה שנפטר ל"ע, רק כדי שאולי מאן דהו מקופות הצדקה יזדהה עם כאבה ולא יגרוף את כל הסכומים האדירים היישר אל כיסו הנפוח.

זה כבר לא קורה ב"ה והציבור שלנו כשנאלצים לערוך מגבית, עושים זאת בדרכים צנועות ובעיקר בטוחות וכשיש הכרח, נזקקים לשרותי הקופה לסידורי הבנק בלבד וגם זאת כשממש אין דרך מילוט אחרת (אם כי נותרו גם אשכנזים תמימים, שנופלים ברשת ורק לאחר מעשה מתפקחים)

לעומת זאת אחינו הספרדים, עדיין לא נגמלו מתמימותם ובכל שבוע אנו עדים לבזיון נורא – תמונות של אנשים שהלכו לעולמם בקיו"ש בפתחי הבתים, מבשרות על עוד משפחה מוכת גורל שנפלה אל זרועות "ברוני החסד".

וזה רק תחילת הסיפור. הסוף הוא הרבה יותר טראגי: כשהסכום אותו הבטיחו ואליו נכספו, מתבושש להגיע בתירוצים שונים ומגוחכים והמשפחה, לאור הטרטורים הקשים בלך ושוב אחר כל שקל, תוך זמן קצר, מתוך מפה נפש, מתייאשת מכל החלום ומעצמה מחליטה לנתק מגע ומפסיקה לחזור ללא תוחלת אחר אנשי ה"חסד" (שעד רגע ההסכמה למגבית היו הם אלו שחיזרו ללא הרף אחר המשפחה האומללה) מה שמביא לשמחתו ולמרגועו של בעל הקופה שמעתה התפטר מעוד משפחה מעצבנת, שאין לה מה לתת ורק מבקשת, ומרגע זה שועט לו אל העקיצה הבאה.

ואילו המשפחה האומללה לומדת פרק בחיים ותחושת השבר והאבל מקבלת משמעות אחרת לגמרי.

משום מה, אין בינינו מי שיידע מראש את הספרדים על דבר העושה הנורא. או שהספרדים הם אלו שאשמים בכך שאינם נרמזים ומעדיפים להתפעל מחתימות, הבטחות וישועות. וכמו תמיד קשה לשכנעם שלא הכל בעולם הזה כל כך מושלם.

לאור כל זאת ראינו להביא לפני הציבור את סדר הדברים ואיך העניינים מתנהלים.

וכך זה הולך: כאשר קורה אסון ל"ע, לא עובר יום אחד מימי האבל וכבר מריחים כל הקופות את ריח הכסף ואת הפוטנציאל ומגיעים לבית האבלים, שברבים מהמקרים לא חשבו לעשות כל מגבית. מדובר באנשים צנועים שמקבלים באהבה ומצדיקים עליהם את הדין, והנה באים הללו "משמרות החסד" ו"כופין על הצדקה" בדרכים ציניות ואכזריות, שכביכול טובת המשפחה והיתומים לנגד עיניהם וכאן מתחילה התחרות בין הנשמות הטהורות- הקופות השונות, על ליבם של האבלים. כל אחד מציע את מרכולתו.

ראש קופה אחד אומר: 'אל תעשו אצל השני. ממנו לא תראו שקל' השני אומר: 'רק אני יכול לעזור לכם, כי לי יש הרבנים פלוני ופלוני וכי יש לי צוות מגייסים בצרפת ומדינות אירופה'

השלישי אומר: 'רק אצלי, כי לי יש עשירים בארה"ב'.
אלו וגם אלו מתכוונים לסחוט ולהכות בזמן, ללא רחם. המשפחה במצבה הרגיש ולאור הפיתויים המאסיביים, נופלת לידי של אחד הצדיקים וההמשך ידוע.

מעתה עליהם להתרגל להתדפק על האינטרקום בבונקר הצדקה כדי שאולי לפחות יזכו ליכנס.

קורה לפעמים דבר מעניין, בו יודע ראש הקופה על אדם חולה במחלה סופנית רח"ל ומחליט להשקיע בפרוייקט ומגיע מעצמו אל החולה להציע עריכת מגבית שקטה למימון ההוצאות הרפואיות ומתחיל להזיל ממון בסבלנות כשהוא משחר לטרף, מתי יגיע זמנו של החולה לעזוב את העולם ואז יגזור את הקופון. זאת מתוך הבנה פשוטה, שבכא העת לא יעזו בני המשפחה "לבגוד" ולהיענות למגבית עבור היתומים, אצל אחת הקופות האחרות הצובאות מדי יום בבית האבלים, ואכן זו השקעה חכמה: בכא העת הוא משתלט על העניינים. עורך מגבית מטורפת כבעל הבית יחיד, עושה את הקופה ובורח. רגע לאחר המגבית הוא טוען: 'לא נכנס כלום'. 'אין כסף'. 'נכנס חציץ וחול ים'. ואז כבר מאוחר ואת הנעשה אין להשיב.

יהיה וקרה דבר מזעזע במיוחד שלא יאומן: לאחר פטירת האם ממחלה קשה כנ"ל, עשה הוועד מגבית ענקית, כביכול לטובת היתומים ולאחר המגבית טען כדרכו שלא נכנס כלום והמשפחה כמובן לא ראתה שקל, כנ"ל.

לאחר זמן מה נתארסה הבת היתומה ושוב הפציע העסקן בפניו היפות והציע לערוך מגבית לכלה יתומה, תוך הבטחה שהפעם יהיה כסף, כי "יעבדו יותר טוב" (כאילו שקודם, עם הסיפור הגדול, לא עבדו מספיק טוב).

המשפחה המשוועת לכל אגורה, נכנעה לטרור וגייסה בעצמה חתימות רבנים המכירים את המשפחה. העסקן הרחום ישב בחדווה עם המשפחה והכל סוכם. כך שבעיני המשפחה התמימה לא נותר הפעם ממה לחשוש. יום לאחר שקיבל לידיו את המסמכים הודיע העסקן שאיננו מעוניין לערוך מגבית לכלה, ורק ישלח מכתבים לחו"ל ואולי אולי יכנס משהו. כמובן שלדבריו "נכנס" איך לא, רק 'עפר חציץ וחול ים', כלשונו. והנה לאחר ימים ספורים רואה המשפחה בבתי הכנסת, גבאים מטעם הקופה המציגים עלונים מפוארים וצבעוניים המספרים במרה את דבר הכלה, אימה המנוחה ומשפחתה. וכשניסו קרובי המשפחה לדבר עימו על הנבלה שעשה, העמיד הלה פני כועס

ואמר: 'תגידו תודה על כל מה שטרחנו עבורכם ואל תדברו איתי יותר! ממילא, הכניסה לבונקר הצדקה נסגרה בעדם ובטלפון עם מי אפשר לדבר!?'
אכן לא יאומן. אך זה קרה בירושלים בשנה זו.
בעלי הצדקה הנ"ל אינם נרתעים ממרחק ומגיעים מסוף הארץ אל סופה כדי לזכות בעוד מגבית.
הם מפרסמים השכם והערב כי הקופה כורעת תחת נטל עניי העיר ובו בזמן נוסעים, טורחים מחפשים ומצלמים כדי "לעזור" לעניי כל העולם, כולל עניי רוסייה. מעניין.

התורמים והמקבלים

ישנם אנשים המכירים את בעלי הצדקה רק מן הצד התורם, שאז בוודאי מתקבלים בסבירות פנים ובכבוד גדול וכך מתקבל הרושם שמדובר באנשי צדקה וחסד.
וכך, כל אדם שמגיע לבונקר הצדקה, מייד יוצאים אליו העובדים הפזורים בפילות המרתף, כל אחד מחורו וממחשבו, במאור פנים: 'כן במה אפשר לעזור? אתה רוצה לתרום?'
אך כשנודע כי האדם, לשם שינוי, בא לקבל, שזו לכאורה תכלית המגבית שערכו עבורו, או אז התשובה היא: 'ר' פלוני הבוס, לא נמצא'. 'הוא כבר הלך. הוא לא יבא כל השבוע.'
גם משפחה ענייה ודוויה בשעת צרתה, היא לצורך העניין, בצד התורם.
כשבאה "לתרום" את סיפורה שובר הלבבות ופותח הארנקים, אז היא מתקבלת בסבר פנים יפות ובכל שעה ביממה. היו"ר פנוי להגיע, לשבת, לשוחח ולהבטיח. הבעיה מתחילה מייד לאחר שבעל הקופה "לקח" את הסיפור ועימו האישור לפשוט במגבית. מאותו הרגע אין עם מי לדבר והמשפחה הופכת להיות מן הצועקין ואינן נענים. הדבר היחיד שיוכלו לשמוע זה: 'לא נכנס כסף. נכנס רק חול וחצץ'. באלו המילים.
אותם מוכי גורל שלא הורגלו להיות מן המקבלים ופוגשים ביחס שכזה, לומדים תוך זמן קצר כי הדברים אינם כפי שסיפרו להם.

החלשים נופלים מהר יותר. החזקים שורדים עוד מעט. המטרה הסופית היא, לייאש את המשפחה עד שתוותר.

המתנדבים

כל קופה של איש אחד

ראשי הקופות נוהגים להחתיים את גדולי התורה פעם אחר פעם כי הכל בסדר, הכל אמין, והכי חשוב: כל העובדים במרתפי הצדקה, הינם מתנדבים.

אולם המציאות שונה במקצת: בדרך כלל, בכל קופה עובדים יום יום כ-10 אנשים. הללו עובדים בתשלום זעיר, אך סביר.

בחגים ובזמן מגביות מיוחדות, מתרבים הספסלים ומתמלא המרתף עד לכמה עשרות. אלו מקבלים שכר זעום ומינימלי.

אז מי פה מתנדב? הא, יש מתנדב 1. זהו הבוס. הוא אינו מקבל שכר.

בכל קופה יש בעל הבית אחד יחיד ומיוחד שכל דברי מלכות נחתכין על פיו. שלו העובדים, שלו הגרפיקאים, שלו הרבנים, שלו השונרערס.

במקרה שהיו שני יוריים לקופה אחת, הם לא שרדו יחדיו זמן רב ולאחר תקופה קצרה נפרדו ועם ישראל זכה ב"וועד צדקה" נוסף כי אין שני מלכים בכתר אחד.

להבדיל מארגונים גדולים ורשמיים, בהם ישנם מנכ"לים וסמנכ"לים ומשנים, שם יש גם משכורות עתק ומכוניות פאר, מה שמקל על הלבנת הכסף והצהרה לרשויות.

"וועדי הצדקה" בהן עסקינן פטורים מכל הדאגות האלו. אפילו רכב יוקרתי ישנו רק לבוס. אין לו כל הכרח לפרגן לעוד מי מאילו העובדים, לוקסוס כזה. תפקידם של כל העובדים הוא להגן על הבוס ולא יותר.

לאן הולך הכסף?

שאלת השאלה: המגביות נעשות, כידוע, בברוטאליות ובעוצמה. החל מהוראות קבע, דרך מכתבים קורעי לב לכל העולם, טלפונים וגבאים פעלתנים מאחורי שולחנות, בבתי כנסת, מקוואות, חנויות בשכירות יקרה במרכזי הערים ועוד. הכל בצורה כל כך יפה ומרשימה שמניבה תוצאה של סכומים אסטרונומיים שיש בהם כדי להעמיד את משפחות המצוקה שנים רבות וכן לחתן את הילדים כמו שמובטח.

בפועל, המשפחה מקבלת משהו סימלי, תקופה קצרה, לצאת ידי חובה. כל השאר הולך ל"צדקה".

א"כ לאור ריבוי המגביות, שכל אחת מהן מכניסה מליונים, מה עושה העסקן בכל כך הרבה כסף?
תשובה: זה לא כל כך הרבה כסף.

וכל הכסף הולך להכנסת כלה. הא כיצד? דירה משופצת בגאולה או במרכז בני ברק עולה כמה מליונים. לבעל הקופה- זה שעושה את כל הקופה- יש 10 ילדים, לאשתו 10 אחים שמחתנים, לו עצמו 10 אחים שמחתנים.

הרי עבור כל חתונה זקוקים לאסון שישחרר כמה מליונים ומה כבר נשאר? ויש גם חברים שצריך לצ'פר.

וישנם עוד כמה "מצוות" הנוגעות לליבו של היו"ר מי בקנאות, ומי בהשקפה צרופה ומי להעמיד הדת על תילה. כך שלא לדאוג: כל הכסף הולך לצדקה.

לדוגמא: נודע על אחד מבעלי הצדקה שהוציא הון רב כדי לממן גירושין לחבר, בדרך קשה, עם עורכי דין יקרים וכל המשתמע מכך, אף שמעולם לא נערכה מגבית למטרה זו. ובעצם, כל מי שמקושר וזוכה לקבל מוועדי הצדקה, הרי הוא נהנה מכספי חולים ויתומים.

ראש קופה אחרת מחזיק כולל בו נאלצים האברכים לשמוע את פנינו אחת לשבוע תחת הכותרת "שיעור ברש"י" כמו כן מאלץ אותם פעם אחר פעם לצאת לפשיטות שנו"ר באיזור, בתמורה לקצת פירורים יבשים.

גם הוא מעולם לא נזקק להתרים עבור כולל. הכל כמובן לטובת משפחות נדכאות.

משום מה התקבל כמוכן מאליו בקרב הנוגעים בדבר: כי כל סכום גדול ככל שיהיה, שגייס בעל הקופה, הרי הוא שלו ואין זה משנה על מה תרם הכסף ועבור מי.

אם התורם התכוון להוצאות רפואיות ופיקוח נפש, תרומתו מועברת להכנסת כלה (של אדם 1)

אם התורם, בהתרגשות יתירה, תרם להחזקת אלמנה ויתומים – הכסף עובר אוטומטית לחתונות של איש אחד.

הרי בסופו של דבר הוא הגזבר וכל התרומות ניתנות על דעתו.

אין בכוונתינו לפגוע במהימנותו של כל בעל מוסד שטורח לגייס כספים לטובת המוסד.

חלילה וחלילה לפגוע בקשיי יום, המכתתים רגלם ומטפסים על מדרגות מבית לבית, בבושה ועייפות, להביא טרף לביתם ואולי גם "אוי ואבוי" לחתן את בניהם קצת יותר בנחת.

ואדרבא מן הראוי להחזיר עטרה ליושנה ולהעביר את כספי הצדקה וכספי המעשר לאלו היחידים, שאם נעשה חשבון פשוט, ללא צרות עין, נגיע למסקנה שהם אינם מצליחים להגיע לסכומים כ"כ משמעותיים.

בעיקר ובעיקר, הצדקה החשובה והאמיתית היא, לאלו שאינם מבקשים וכולנו מכירים את מצבם.

דברינו אמורים אך ורק על הקופות הידועות שצצו בשנים האחרונות ובאגרסיביות ובערמומיות נטלו את מקומם של כל האחרים ובסופו של דבר אין הכסף מגיע ליעדו.

הללו משווקים את תמיכת גדולי התורה בהם, באופן ציני ומגוחך ולא בוחלים בשום אמצעי, זאת מתוך הנחה כי הציבור תמים ולא יבחין בין התבן לבר.

לדוגמא: מקובל בציבור, כי מרן הרב קנייבסקי שליט"א הינו כזה שלא יודע מה זה בנק ואין חותמים על שיק, ואין זה מפריע לאחת הקופות לפרסם שהרב הנזכר עובר על כל שיק שיוצא ונכנס ומעורב בכל הדו"ח (אם יש כזה) ולאחרונה הגדילו לעשות וצילמו אותו מקבל לידיו ספרים עבים, כרוכים ומרשימים, בהם כביכול מופיע הדו"ח השנתי של הקופה. ובזה הניחו מקום למלעיגים לומר: כי מהיום הפסיק הגאון שליט"א ללמוד בכל יום 7 דפי גמרא וכולו עסוק בספרייה החדשה שכביכול קיבל לידיו.

באופן, שאיבדו הללו כל בושא וכלום לא יעצור בעדם.
כך גדלו והתעצמו וועדים אלו, עד שמשפחה שקבלה סכום שהוא כאחוז 1 או פחות, מכלל התרומות שנתרמו עבורה, עדיין היא מסתירה את הסכום שקבלה ואת זה מנצלים ראשי הצדקה באומרם: 'קיבלתם הרבה כסף' וכך סותמים את פיהם. ואם קורה והאלמנה או קרוביה "מתחצפים" ומנסים להוכיח שנתרם עבורם הרבה יותר, ומה שנתרם על ידי קרובי המשפחה ומכריה בלבד, עולה על הסכום שעליו מצהיר השולט בכסף, הרי שאז "בעל החסד" יוצר פרובוקציה ומעמיד פני עצבני. מכאן עוברת השיחה לקולנית ולסיוס "מודיע" העסקן למשפחה כי: 'הרבנים אמרו שלא תכנסו לכאן יותר'. ובוזה נסתיים הסיפור לטובת היו"ר ומלחכי פינכו.

מדהים כיצד אדם שעשה את כל הונו מכספם של נדכאים, חולים ויתומים, לא די שאינו בוש מעצמו אלא שהוא מתנהג כגביר מחציף פנים כלפי כל אדם רופס ודורס כל הבא בדרכו ונותן חיתיתו בארץ חיים.

בדרך זו האיש הולך הלוך וגדול בממון רב, ממון שיש בו כדי להחזיק את העומדים על בתי הרבנים (שבחלקם הם עצמם בני משפחתם) בעין יפה, כדי שידאגו לכך שיהיה הרב זמין, חותם ומצטלם בכל עת ובכל פוזה שיתבקש.

ובעוד כסף, ניתן להשיג עוד חתימות ובעוד חתימות, עוד כסף וחוזר חלילה.

ככלל: אדם שעושה מעשיו ביושר ובתמימות, איננו נלהב באובססיביות להשיג את חתימות הרבנים, ואינו נאלץ בכל יום להוכיח כי הרבנים איתו. זה שכל המפעל בנוי סביב השימוש בכבודם ובזיונם של הרבנים, אומר משהו.

אלמנה צעירה, אם ל5 ילדים, כשבאו לכפות עליה לערוך מגבית, הובטח לה שתוקם קרן נכבדה לחתונות הילדים ומן הריבית תוחזק המשפחה בכבוד, במלגה חודשית ראויה.

למעשה, מייד אחרי המגבית, לאחר תחנונים משפילים, הגיעה להסדר שתקבל מידי חודש את תשלומי החשמל והמים. וכל פעם שבאה לקבל את מה שהוסדר, ספגה גערות ועלבונות, על כך שהיא האלמנה, מבזבזת יותר מדאי חשמל ומים והקופה אינה עומדת בנטל.

לאחר 4 חודשים, כבר אמרו לה שאין כלום מהריביות והם נאלצים לפגוע בקרן. לאחר חודש נוסף, נאמר לה שנגמר כל הכסף ואין להם רשות למשוך מכספי אחרים לטובתה. אח האישה אמר לה, כי ברצונו ללכת ולזעוק על עוול נורא שכזה שנעשה לה, אך האלמנה השבורה, בקשה והתחננה לפני אחיה שלא יעשה דבר וכי אין בה כח לעוד עלבונות ואמרה: 'שיקחו את הכל'. אנחנו נסתדר עם מה שיש מהביטוח הלאומי ואת הילדים נחתן ב"ה כמו כולם'.

"ערבים" – תרגיל נכלולי

הפיתוי החדש בשם "ערבים" שמוצג כדבר בטוח, כתוכנית חסכון שלכאורה את מה שנתת תקבל, גם הוא טומן בחובו חרמים ומצודים לרוב וניתן לומר כי זו תרמית המאה, במסווה של עסק מבטיח, ומי שיקרא את האותיות הקטנות בהסכם, ימצא הרבה אפשרויות התחמקות כגון: אם הגיע היתום או היתומה לגיל 35 ולא נישאו (דבר שלצערינו קורה במשפחות ללא קברניט) הרי שאז כבר אינם צריכים להתחתן והכסף ילך ל"צדקה".

ל"וועד" הזכות לחפור בחשבונות הבנק ואם נמצא, לפי טעמו האישי של ראש הקופה (כמובן הכל על פי רבני הוועד) שישנו איזה סכום שאנשים טובים תרמו למשפחה במהלך השנים, זהו ג"כ מקרה בו אין המשפחה זכאית לכלום והכסף שהושקע ילך איפה ל"צדקה".

וכמעט בכל סעיף טמונה איזושהי פרצה להחרים את כל כספי ההשקעה. ולמשפחות חלשות בוודאי שזה מה שיקרה.

לאחרונה התפרסמה קריאה מרבני קריית ספר: לתרום עבור משפחה אומללה שאומנם מנויה בתוכית "ערבים" אלא "שכשידוע אין זה מספיק לא להשיא את הילדים ולא להחזקת המשפחה" אז אם הבנו נכון, "ערבים" קמו משום שבועדי הצדקה אין מענה למשפחות במצוקה וכעת, חתימות הרבנים מעידות שמ"ערבים" לא באה הישועה ולכן יש צורך לחזור לשיטת המגביות, באופן פרטי וללא התערבות הוועדים.

הכל באופן שמי שבאמת אין לו אמצעים וממילא אין לו הכח להלחם על זכותו ולקבל את מה שהשקיע, יכול מראש להתייאש ולוותר על

החלומות וההבטחות. מוטב לו שיניח הכל אצל ספסרי המצוקה ויחסוך עוגמת נפש מעצמו וממשפחתו, שבלאו הכי כבר לא תהיה מה שהיתה וחבל לזרות מלח על פצעים שלא יגלידו.

כי מול "אנשי חסד" כאלו מתוחכמים וחסרי מעצורים, קשה לעניים, חולים וקשי יום לעמוד. את זה יודעים בעלי ה"ערבים" ועל זה מתבססים בתוכניותיהם.

בזמן הקצר שקיים רעיון ה"ערבים" כבר נפלו שדודים כמה משפחות יתומים שהוריהם התפתו להצטרף לתוכנית והנה דווקא מפני שאלו נזקקים אמיתיים, עניים וחלשים, לא זכו לקבל מאומה מן הסיבה הפשוטה, כי הוריהם חתמו במו ידיהם על הטופס, כי: "הכל יעשה ע"פ רבני הקופה ולהם בלבד הזכות להכריע מי יקבל מה".

במילים אחרות: "ערבים" זו תוכנית חסכון שבה המשקיע מתחייב לכל תנאי התוכנית, הצהרת בריאות וכדו' וכשהמשפחה באה לממש זכויות, אז מזכירים לה כי היתה זו השתתפות בצדקה ולא יותר.

צדקה לקופה, לא למשפחה הנזקקת שהשקיעה לאורך זמן. מה שמזכיר את בעלי המופתים שמבטיחים הרים וגבעות תמורת סכומי כסף וכשהישועה איננה מגיעה וההבטחה מאכזבת, המאמין שהתפקח תובע את כספו, אז אומר לו הצדיק "כסף אי אפשר להחזיר. זו צדקה".

אתמהה כיצד ניתן להפקיד כספי צדקה בידיהם של מי שבעליל ידועים כאנשי דלא מעלי.

לפיכך מי שאינו רואה את עצמו ואת בני ביתו כאנשים חזקים בעלי זרוע שיקבלו את שלהם בבא העת או לחילופין מי שאינו מקושר די הצורך, אין לו כל טעם להצטרף ל"ערבים" הן מן הטעם הפשוט שאין הכסף הולך לצדקה וממילא גם אין כדאיות בדבר, כי על כל צרה שלא תבוא יהיה זה בלתי אפשרי להינות מן ההשקעה.

ומה עם הרבנים?

ישנם השואלים, איך בכל זאת גדולי התורה נותנים להשתמש בשמם להשחתת עולם אכזרית זו?

התשובה היא: לא לשאול! למה לא לשאול? כי עצם השאלה מעלה חילול ה' וביזיון התורה נורא ואיום ואין מן הראוי שניטול חלק בזה ובמקום שאמרו לקצר אי אתה רשאי להאריך.

מה גם, כי ברור לכל מבין, שזה עניין רק לעוד כמה שנים בודדות. כפי הנראה לעין, אמון הציבור בהם, הולך דועך וכבה, ככל שיותר ויותר עובדות מתפרסמות מכל מקום שדרכו רגליהם ובעתיד הקרוב תחלחל המודעות בקרב הציבור כולו וייעלמו ארגונים אלו מן העולם, או אז יעברו "אוהבי החסד" לשיטות עוקץ אחרות.

אם חשבנו ששיטת המאפיה מסתיימת בצד המשפחות הנעשקות, המצפות לקבל חלקיק ממה שנתרם עבורם לאחר הביזיונות שנכפו עליהם במהלך המגבית, הרי שהתבדונו.

עזי פנים אלו אינם חוסכים את נחת זרועם גם כאשר עסוקים הם בהתרמה בארץ ובחוצה לה. ולא מזמן הגיעו בחוצפתם ואכזריותם לקהילה ידועה ומפורסמת לתורה ותעודה בארה"ב, להפיל נדיבים תמימים וישרי דרך במלכודתם.

והנה נודע להם כי בקהילה ישנם כמה רווקים ורווקות מתבגרים, שעדיין לא מצאו את זיווגם.

בריוני הצדקה ראו באלו טרף קל: נאחזו ולא הרפו מהם, עד שהוציאו מהם את כל חסכוניותיהם, תוך הבטחות שווא כי אם יתרמו לקופתם כבר לא יזדקקו לכסף, מאחר וצדיקי בני ברק יתפללו עבורם ומבטח לכל אחד שידוך הגון עם ממון רב.

כאשר עבר זמן וזמנים ולא נושע אף אחד והחסכוניות שצברו במשך שנים, פרוטה לפרוטה, בכדי לבנות את ביתם בעתיד, גם הם נעלמו מידם, או אז, משגיח הישיבה החליט לבא במיוחד לארץ – לעשות סוף לדבר ולתבוע את הממון בכל דרך ויהי מה.

אך מהר מאוד הבין עם מי יש לו עסק, כשקיבל איומים חוזרים ונשנים: שכאשר יבא לארץ ישראל, גדולי התורה יבואו עמו חשבון. וכשקלט כיצד הזברים מתנהלים, העדיף לרדת מכל העניין, וסכומי העושה האדירים נותרו בכיסו של "בעל החסד" בהשקט ובטח, באין פוצה ומצפץ.

זוהי דוגמא שמלמדת איך משתלטים תאבי בצע אלו על כספם של גלמודים, או תמימים חסרי משענת, שבאחת מאבדים את כל הונם לטובת פריצים אלו.

יכולנו להאריך בסיפורים שקרו בירושלים, בני ברק ובעיקר בערי הפריפריה, שם ישנן משפחות אומללות שלאחר מגבית פראית חסרת רחמים וכבוד, לא השאירו בידן אפילו מספר טלפון כדי להתעניין אם נכנסו כמה לירות מהמגבית, או אולי איפה יוכלו לקבל משהו.

במיוחד מי שמקום מגוריו רחוק מירושלים ובני ברק – מקומם של בעלי הקופות, בהתחשב בכך שבכל פעם, כדי לקבל את המלגה המובטחת, צריך בממוצע להגיע כ-5 פעמים כדי לזכות בפגישה עם היו"ר, ובתנאי שיהיה באותו יום במצב רוח כזה שיסכים לתת בסופו של דבר את המגיע לאותו חודש.

וכשהדברים כרוכים בזמן ובנסיעות, בוודאי שהסכויים לקבל את המובטח, הולכים ופוחתים.

כהנה וכהנה דברים נוראים אכזריים ומחרידים, שנעשו ע"י מאפיות הצדקה, כל מקרה והסיפור שלו. ובכדי להביא בפני הציבור את סיפורי המשפחות שנעשקו לרוב יש צורך בחיבור "הבטחתי ונושעתי" ב20 כרכים וכידוע אין בידינו כספי צדקה לנהוג בהם הפקר כדרכם של וועדי הצדקה.

השתדלנו לקצר כאשר תראה עין הקורא ומטרתם של עלים אלו היא להביא בפני הציבור את סדר העבודה בגיוס הצדקה ובעיקר גיוס הלבבות, בקצרה ככל האפשר.

לאור כל זאת, על ציבור נותני הצדקה, שברובם אינם אנשים אמידים – לדעת היכן הולך כספם ודמם שבליבם הרחום מוציאים מעל ומעבר ליכולתם, כדי להרים מאשפתות את סובלי חלאים, יתומים ואלמנות והנה כספם הולך לשלתטנים תקיפים הרודים בנזקקים ממועני הצדקה.

אין קיצורי דרך וכל אדם מכיר בסביבתו קרובים, שכנים, או חברים הזקוקים לעזרה ולהם החובה הראשונית לעזור ואם מישהו חפץ לעזור דווקא לסיפור קורע לב המתפרסם בעלוני הצדקה – מן הראוי שיברר מאחורי הקלעים, (כי ארגון הצדקה לעולם לא יאפשר לתרום היישר אל חשבון המשפחה, יהיו אחראים על עצמם או שתהיה משפחה נכבדת ככל שתהיה או אפילו רב מוכר שעומד מטעם המשפחה, לא יוכל לעולם לנהל את כספי המשפחה כפי הבנתו.

מבחינתם של אנשי החסד אין אף אחד בלעדיו מסוגל לנהל את עניינה של משפחה במצוקה והמליונים ישולשלו אך ורק לחשבון ועד הצדקה וזה חוק בל יעבור) מי היא בדיוק המשפחה ואם נמצאה, אז בוודאי ראוי לתת לה באופן אישי, ביד רחבה ובעין טובה, לא פחות מן הסכום שהיה בדעתו לתרום דרך הקופה, שבעליה חזקים יותר בשטיפת מוח ולמעשה אין הכסף מגיע ליעדו.

הנכון הוא: לתת ישירות לידי הנזקקים ובזה יהיה סמוך ובטוח שכספו הלך נטו לצדקה.

אי אפשר לגזול את העניים והסובלים - תמורת הבטחות שווא של ישועות ומעשיות. לא יועילו הבטחות ולא תבוא ישועה משוד עלינו לדעת: כספי הצדקה שבידינו אינם שלנו. משמים הניחו בידינו ממון כדי להביאו לידי צדקה אמיתית. עניים ואנקת אביונים.

צדקה חייבת להיות צדקה ולהגיע ליעדה.

אי אפשר לרמות את הקב"ה בוחן ליבות וכליות.

ואמרו ז"ל: אסור ליתן פרוטה לארנקי של צדקה, אלא אם כן נאמן הממונה עליה כרבי חנינה בן תרדיון.

קל וחומר הקופות שלפנינו, שעומדים בראשם גסי רוח הרחוקים מלהקרא כשרים.

ולבעלי הצרות נאמר דבר קשה אך צריך להיאמר. השומע ישמע והחדל יחדל.

מי שנגעה בו יד ה' רח"ל ומוצא עצמו חולה סופני במצב שלא נותר לו אלא לצוות לביתו על העתיד, מן הראוי שיצווה בגזירה חמורה על בניו ועל משפחתו אחריו, לבל יהין איש מהם להתפתות אל קסמם של שודדי החסד. הם יבואו בנוכלות במסווה של רחמנות על המשפחה, יותר משהיא מרחמת על עצמה.

ישנו משפט אחד השגור בפיהם של בעלי הצדקה המסתובבים בבתי האבל. כשרואים את המשפחה העדינה, שמעולם לא יצאה החוצה לבקש עזרה ומגלה איזה שהוא סירוב לעריכת מגבית בפרהסיא, הנה היו"ר בא מלווה בתגבורת של כמה ממלחכיו, מטיפים למשפחה מוסר: 'כיצד יתכן שתורשו לעצמיכם לקחת אחריות כזו עליכם? איך תסרבו לפרסם את תמונתו ושמו של המנוח בכל שטיבל? אתם צריכים סנהדרין של 71 להחליט החלטה גורלית כזו עבור היתומים'.

כך במילים אלו ובמניפולציות דומות מפתים את המשפחה ליפול אל זרועותיהם ומיד לאחר המגבית, פנים חדשות באו לכאן. האוהב הפך לאויב, וכל שאר העוזרים המלחכים, ממלאים פיהם מים, בטענה ש'אנחנו לא קובעים פה'. מצוקת המשפחה ואכזבתה גדלים ואין לאל ידה להושיע.

הדברים עתיקין וארוכין ולא כרוכלא ניתי וניזיל.
נסיים בברכת בריאות לכל עם ישראל.
ולא יהיה בכך אביון. אמן.

להוריד הקובץ חינם, יש להקיש המילים: "עבודת הצדקה קצת"
או בכתובת: <http://www.upf.co.il/file/75206.html>

או לשלוח מייל ל: avodatasdaka@gmail.com

קיבלת? שלח לחבריך.